

Sygn. akt II Ka 221/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Maria Żelichowska-Błażowska

Sędziowie: SSO Bogdan Kijak

SSO Anna Pater (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Maria Olszowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Gajdy

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015r.

sprawy D. K.

oskarżonego o przestępstwo z art.284§2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Limanowej

z dnia 25 lutego 2015r. sygn. akt II K 30/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa,

II. zasądza od oskarżonego D. K. na rzecz oskarżycieli posiłkowych U. G. i A. G. kwoty po 420 (czterysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego przed sądem okręgowym.

Sygn. akt II Ka 221/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 czerwca 2015 r.

D. K. oskarżony było to, że:

I. w bliżej nieustalonym dniu miesiąca kwietnia 2011 r. w T. rejonu (...) dokonał przywłaszczenia koparki marki (...) o numerze identyfikacyjnym VIN: (...) i wartości 168.510 zł, stanowiącej własność (...) S.A. z/s we W. i powierzonej mu do używania na mocy zawartej w dniu 18 marca 2011r. umowy leasingu operacyjnego o nr (...), działając w ten sposób na szkodę w/w pokrzywdzonego, tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 kk;

II. w okresie od dnia 23 grudnia 2010r. do bliżej nieustanego dnia miesiąca kwietnia 2011 r. w L. i w P. rejonu (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd U. G. i A. G. co do możliwości skutecznego zawarcia umowy sprzedaży sprzętu budowlanego w postaci koparki marki (...) o numerze identyfikacyjnym VIN: (...) i doprowadził w/w pokrzywdzonych

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 90.000 zł oraz mini-koparki marki (...) wartości 60.000 zł, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk z art. 12 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt II K 30/13, Sąd Rejonowy w Limanowej:

I. uznał oskarżonego D. K. za winnego popełnienia czynu zarzuczonego mu w pkt. I aktu oskarżenia, przy czym przyjął, że czynu tego oskarżony dopuścił się bliżej nieustalonego dnia kwietnia 2011 r., ale najpóźniej do dnia 24.04.2011 r., tj. uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 kk i wymierzył oskarżonemu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego D. K. za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia grudnia 2010 r. do bliżej nieustalonego dnia kwietnia 2011 r., ale najpóźniej do dnia 24.04.2011 r., w T., P. i L. rejonu (...), działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia dla siebie korzyści majątkowej, doprowadził pokrzywdzonych małżonków A. G. i U. G. do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem w postaci mini-koparki (...) o wartości 60.000 zł oraz pieniędzy w łącznej kwocie 80.000 zł w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzonych w błąd co do możliwości niezwłocznego i skutecznego sprzedania im używanej koparko-ładowarki o ustalonej cenie maksymalnej, której pokrzywdzeni od razu po uiszczeniu zapłaty staną się właścicielami, przy czym wprowadzenie w błąd pokrzywdzonych polegało między innymi na tym, że: nakłonił pokrzywdzonego A. G. do dokonania trzech wpłat gotówkowych na łączną kwotę 46.000 zł na podany mu rachunek bankowy rzekomego kontrahenta, mającego być dostawcą koparki zamówionej przez pokrzywdzonego, podczas gdy w rzeczywistości był to rachunek bankowy ustalonego pracownika oskarżonego, który wpłacone przez pokrzywdzonego pieniądze przekazywał oskarżonemu, nakłonił kilkakrotnie pokrzywdzonego A. G. do udzielenia mu pożyczek gotówkowych w łącznej kwocie 34.000 zł, które miały być zaliczone na poczet należności za zamówioną koparko-ładowarkę oraz przekazał pokrzywdzonemu A. G. do posiadania i użytkowania koparko-ładowarkę (...), którą posiadał na mocy umowy leasingu zawartej z (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 18.03.2011 r. i stanowiącą własność tej firmy, zapewniając pokrzywdzonego, że zakończy spłatę leasingu przedmiotowej koparko-ładowarki w okresie 6 miesięcy, podczas gdy w rzeczywistości umowę leasingu koparki zawarł z okresem spłat rat leasingu na 5 lat, których potem nie spłacał, w wyniku czego umowa leasingu koparko-ładowarki została mu skutecznie wypowiedziana w dniu 26.04.2012 r., co skutkowało następnie odebraniem pokrzywdzonemu użytkowanej przez niego przedmiotowej koparko-ładowarki, tj. uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, tj. grzywnę w kwocie 2.000 zł.

W miejsce kar jednostkowych Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu D. K. karę łączną 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na czteroletni okres próby, zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonym w części pozostałej do naprawienia przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych małżonków A. G. i U. G. solidarnie kwoty 60.000 zł w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości: 446 zł tytułem zwrotu wydatków oraz 500 zł tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją, w całości, obrońca oskarżonego D. K.. Obrońca zarzucił:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony D. K. dokonał w miesiącu kwietniu 2011 r. przywłaszczenia koparko-ładowarki marki (...) na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W., działając z zamiarem bezpośrednim kierunkowym przywłaszczenia rzeczy, podczas gdy całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu nie pozwala na dokonanie takiego ustalenia;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony D. K. w okresie od grudnia 2010 r. do kwietnia 2011 r. doprowadził pokrzywdzonych małżonków A. G. i U. G. do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem w postaci mini-koparki (...) o wartości 60.000 zł oraz pieniędzy w łącznej kwocie 80.000 zł poprzez wprowadzenie ich w błąd, działając z

zamiarem bezpośrednim kierunkowym oszukania pokrzywdzonych, podczas gdy całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu nie pozwala na dokonanie takiego ustalenia;

3/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż zeznania pokrzywdzonych dotyczące otrzymania od oskarżonego, już po objęciu w posiadanie koparko-ładowarki marki (...), częściowo wypełnionej umowy kupna-sprzedaży i potem jej dalszego wypełnienia przez pokrzywdzoną, nie miały już znaczenia dla sprawy, bowiem dotyczyły okoliczności nie rzutujących zdaniem Sądu na ocenę odpowiedzialności oskarżonego;

4/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym udzieleniu waloru pełnej wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych A. G. i U. G., mimo, iż zeznania tych świadków nie można uznać za spójne, logiczne i konsekwentne, a zatem nie powinny stanowić one podstawy do dokonania najistotniejszych ustaleń w zakresie stanu faktycznego w sprawie;

5/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnej odmowie udzielenia waloru pełnej wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. K.;

6/ obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 4 kpk, poprzez bezzasadne oddalenie przez Sąd Rejonowy wnioskowanych przez obronę dowodów z zeznań świadków S. D. i M. J.;

7/ obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 kpk, poprzez rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji nie dających się rozstrzygnąć w oparciu o ujawniony w sprawie materiał dowodowy wątpliwości na niekorzyść oskarżonego D. K.;

8/ obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk, poprzez przekroczenie przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów i przekształcenie tej oceny w ocenę dowolną, co skutkowało nieuprawnionym w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów ustaleniem, że oskarżony D. K. dopuścił się popełnienia obydwu czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia;

9/ rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia obydwu zarzucanych mu czynów, ewentualnie

- uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w poprawny, dokładny sposób przeprowadził postępowanie dowodowe wyjaśniając wszystkie istotne okoliczności czynów zarzucanych oskarżonemu D. K., a w pisemnym uzasadnieniu wyroku rzeczowo i obiektywnie odniósł się do wszystkich dowodów, poczynił kompletne ustalenia faktyczne i dokonał poprawną ocenę prawną-karną zachowania oskarżonego trafnie orzekając o karze. Apelacja obrońcy oskarżonego mimo licznych zarzutów nie zawiera żadnych takich argumentów, które mogłyby skutkować uchyleniem bądź zmianą zaskarżonego wyroku.

Niezasadny jest zarzut naruszenia prawa procesowego.

Sąd Rejonowy dokonując oceny poszczególnych dowodów nie naruszył w żadnym stopniu zasad określonych w art. 7 kpk, skoro wszystkie dowody ocenił w sposób logiczny, zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, uwzględniając zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy rzeczowo wyjaśnił, dlaczego niektóre z dowodów (przede wszystkim zeznania pokrzywdzonych) uznał za wiarygodne, równie szczegółowo, przekonująco, logicznie wskazał

też, dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym (częściowym wyjaśnieniom oskarżonego). Rzeczowa, logiczna argumentacja przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu wyroku nie została skutecznie podważona przez apelującego – nie wykazał on, by sąd pierwszej instancji ocenił poszczególne dowody w sposób dowolny, wykraczając poza granice określone w art. 7 kpk. Apelujący stwierdził, iż Sąd Rejonowy dokonał wadliwej oceny zeznań pokrzywdzonych A. G. i U. G. bowiem zeznania te były niespójne i zawierały wiele istotnych sprzeczności. Z takim stanowiskiem skarżącego nie można się zgodzić. Jakkolwiek bowiem zeznania pokrzywdzonych, a przede wszystkim A. G. zawierały pewne niespójności co do kwot przekazanych oskarżonemu, a także okoliczności powzięcia wiedzy o tym, iż koparko-ładowarka jest przedmiotem leasingu, pozostałego czasu leasingu, to jednak Sąd Rejonowy niespójności te miał na uwadze, ustosunkował się do nich i przekonująco wykazał, że ostatecznie nie rzutują one na ostateczną ocenę wiarygodności pokrzywdzonych. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy w sposób skrupulatny, rzeczowy przeanalizował poszczególne relacje pokrzywdzonych, z których jasno wynikało, że mimo przekazania mini-koparki oraz kolejnych kwot pieniędzy oskarżony nie zaoferował pokrzywdzonemu maszyny, która odpowiadałaby jego zamówieniu, a gdy ostatecznie przedstawił koparko-ładowarkę, to wówczas okazało się, że jest ona objęta przedmiotem leasingu. Należy jednoznacznie podkreślić, że zeznania pokrzywdzonych co do zasady potwierdziły się w wyjaśnieniach oskarżonego, który przyznał najistotniejsze okoliczności zdarzeń opisywanych przez pokrzywdzonych utrzymując jedynie, że nie dokonał sprzedaży koparko-ładowarki, lecz jedynie oddał ją pożyczyć; zeznania pokrzywdzonych znalazły potwierdzenie także w szeregu innych dowodów (zeznaniach świadków, umowie kupna-sprzedaży), co także dawało sądowi pierwszej instancji podstawy by uznać, że zeznania te są wiarygodne. Podkreślić również należy, że kwestionując dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę zeznań pokrzywdzonych, apelujący nie podważył skutecznie oceny wyjaśnień oskarżonego, które zostały uznane za nieracjonalne, nieprzekonujące. Konfrontując treść wyjaśnień oskarżonego z pozostałymi dowodami Sąd Rejonowy w pełni przekonująco, logicznie, obiektywnie wskazał, dlaczego ten odosobniony dowód ocenił jako niewiarygodny. Jeśli zważyć na całokształt zachowania oskarżonego (począwszy od pobierania kolejnych kwot oraz mini-koparki na poczet koparko-ładowarki, która miała zostać sprowadzona z P., posługiwanie się kontem należącym do M. J., nie poinformowanie pokrzywdzonych do momentu przekazania maszyny, iż jest ona przedmiotem leasingu, pobranie ostatniej kwoty już po tym fakcie, przekazanie umowy-kupna sprzedaży pokrzywdzonym itd.) Sąd Rejonowy miał prawo ocenić, że wyjaśnienia oskarżonego są w zasadniczej części niewiarygodne i stanowią wyłącznie przyjętą przez linię obrony. Reasumując, Sąd Rejonowy oceniając poszczególne dowody nie naruszył reguł określonych w art. 7 kpk.

Bezzasadny okazał się także zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 kpk. Zgodnie z art. 5 § 2 kpk na korzyść oskarżonego należy rozstrzygać tylko takie wątpliwości, których usunąć się nie da poprzez dostępne środki dowodowe. W rozpoznawanej sprawie takie nieusuwalne wątpliwości nie wystąpiły, a wszelkie rozbieżności pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego i pozostałymi dowodami, które zgodnie świadczyły na niekorzyść oskarżonego zostały przez Sąd Rejonowy usunięte poprzez kompleksową, wyczerpującą, logiczną ocenę wszystkich tych dowodów. Stąd też zarzut zawarty w pkt 7 apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie.

Całkowicie bezzasadny był zarzut naruszenia przepisu art. 170 § 1 pkt 2 i 4 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków S. D. i M. J.. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że okoliczność, na jaką miał zostać przesłuchany S. D. nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy – to, czy oskarżony już po przekazaniu pokrzywdzonym koparko-ładowarki (...) oferował inne modele koparek nie miał znaczenia dla oceny, czy w okresie objętym zarzutem oskarżony dokonał przywłaszczenia w/w sprzętu oraz czy wprowadził pokrzywdzonych w błąd co do możliwości niezwłocznego i skutecznego sprzedania im tej koparko-ładowarki. Zarzut naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 i 4 kpk nie jest także trafny w odniesieniu do zeznań świadka M. J.. Sąd Rejonowy nie oddalił przecież wniosku dowodowego w tym zakresie, a przeciwnie dowód ten przeprowadził w toku postępowania odczytując zeznania świadka założone w postępowaniu przygotowawczym (k. 526). Sąd Rejonowy władny był poprzestać na odczytaniu zeznań świadka w trybie art. 391 § 1 kpk skoro podjęte próby wezwania M. J. na rozprawę, a następnie jego przesłuchania w drodze pomocy sądowej okazały się nieskuteczne, bowiem świadek nie stawiał się na wezwania sądu.

Nie dzielając żadnego z zarzutów naruszenia prawa procesowego, sąd odwoławczy uznał w konsekwencji za niezasadne zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Zarzut z art. 438

pkt 3 kpk może zostać skutecznie podniesiony tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że z prawidłowo ocenionych dowodów sąd orzekający wyprowadził błędne wnioski co do faktów. W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, albowiem Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o liczne dowody, które ocenił jako wiarygodne.

Niezasadny okazał się zarzut z pkt 1 apelacji. Wbrew argumentom podniesionym w środku odwoławczym stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż oskarżony dokonał przywłaszczenia koparko-ładowarki (...) na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W.. Skoro Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że oskarżony pobierając od U. i A. G. pieniądze oraz przekazując w późniejszym czasie umowę kupna-sprzedaży tego sprzętu zbył im koparko-ładowarkę, to tym samym prawidłowo ustalił, że w ten sposób oskarżony dokonał przywłaszczenia tego przedmiotu na szkodę leasingodawcy, bowiem postąpił z rzeczą jak właściciel. Okoliczność ta została prawidłowo ustalona w oparciu o całokształt dowodów przeprowadzonych przed sądem pierwszej instancji (sąd pierwszej instancji odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w zakresie w jakim twierdził, że tylko użyczył koparkę pokrzywdzonemu do wykonania określonych prac).

Sąd Rejonowy niewadliwie ustalił w oparciu o przeprowadzone dowody, iż oskarżony doprowadził U. i A. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci mini-koparki o wartości 60.000 zł oraz pieniędzy w kwocie 80.000 zł poprzez wprowadzenie ich w błąd w sposób szczegółowo opisany w punkcie II zaskarżonego wyroku. Dowody, które zostały przez Sąd Rejonowy ocenione jako wiarygodne, w sposób jednoznaczny wskazywały, iż oskarżony wprowadził pokrzywdzonych w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia rozporządzenia przez nich mieniem. Oskarżony pobierając mini-koparkę oraz pieniądze w kwocie 80.000 zł utrzymywał pokrzywdzonych w przekonaniu, iż sprowadzi dla nich zamówioną koparko-ładowarkę z P., posługiwał się w celu pobierania pieniędzy kontem M. J. zapewniając, że należy ono do zbywcy sprzętu z P., dopiero w momencie przekazywania sprzętu, a więc po uiszczeniu niemal całej kwoty zakupy (czyli rozporządzeniu mieniem przez pokrzywdzonych) poinformował pokrzywdzonych, że koparko-ładowarka stanowi przedmiot leasingu zobowiązując się, że spłaty rat dokona w przeciągu 6 miesięcy, w sytuacji gdy był to okres 5-letni. W ten sposób niewątpliwie oskarżony wprowadził pokrzywdzonych w błąd i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, działając w ten sposób w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, oczywiście jest bowiem, że gdyby pokrzywdzeni wiedzieli, iż przedmiotem umowy kupna-sprzedaży ma być przedmiot objęty leasingiem, którym oskarżony nie może dysponować jak właściciel (sprzedać go skutecznie), to nie dokonaliby wpłat w naturze i gotówce w łącznej wysokości 140.000 zł. Sąd Rejonowy nie popełnił także błędu ustalając, że już po dokonaniu wpłaty całej kwoty i wydaniu koparko-ładowarki oskarżony przekazał A. G. częściowo wypełnioną umowę kupna-sprzedaży. Okoliczność ta nie budzi wątpliwości i znajduje potwierdzenie nie tylko w zeznaniach pokrzywdzonych, ale i przedłożonej do akt umowie kupna-sprzedaży. Słusznie natomiast stwierdził Sąd Rejonowy, oceniając dowody osobowe, iż nie ma istotnego znaczenia w jakich dokładnie okolicznościach oskarżony przekazał częściowo wypełnioną umowę kupna-sprzedaży i w jaki sposób doszło do wypełniania tej umowy w nieustalonym bliżej czasie przez U. G., skoro miało to miejsce już po zaistnieniu wszystkich tych zdarzeń, które znamienne były dla przestępstwa oszustwa. Trzeba jednak stwierdzić, że i ta okoliczność utwierdzała w przekonaniu, iż oskarżony realizował wobec pokrzywdzonych oszukańczy plan zbycia koparko-ładowarki, którą dysponować swobodnie nie mógł w zamian za uzyskanie kwoty 140.000 zł. Na marginesie tylko zauważyć należy, że odnosząc się do tej kwestii apelujący nie podważał ustalonej przez Sąd Rejonowy okoliczności przekazania przez oskarżonego umowy kupna-sprzedaży A. G., a jedynie eksponował okoliczność, iż w odrębnym postępowaniu ustalono, że podpis na dokumencie nie został nakreślony przez D. K., co jest bez znaczenia dla ustaleń w niniejszej sprawie.

Nieskuteczny był także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie za podstawę tych ustaleń dowodów w postaci zeznań A. G. i U. G.. Skoro Sąd Rejonowy uznał te dowody za wiarygodne, a ocena ta nie została przez apelującego skutecznie zakwestionowana, to zarzut oparcia zasadniczej części ustaleń faktycznych na zeznaniach w/w osób był oczywiście niezasadny.

Końcowo należy odnieść się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary, jaka orzeczona została wobec oskarżonego. Skarżący nie uzasadnił szerzej tego zarzutu, a w związku z tym wystarczające będzie stwierdzenie, że zarówno kary jednostkowe, jak i kara łączna pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie

nosi cech rażącej surowości. Sąd Rejonowy orzekł za poszczególne występki kary pozbawienia wolności w wysokości zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za przestępstwa z art. 284 § 2 kk i z art. 286 § 1 kk, uwzględniając wszystkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe przypisanych oskarżonemu przestępstw, trudno więc twierdzić, że kary te noszą cechy rażącej niewspółmierności. Także karę łączną pozbawienia wolności Sąd Rejonowy orzekł z zastosowaniem zasady częściowej absorpcji uwzględniając podobny charakter tych czynów oraz ich zbieżność czasową. Sąd Rejonowy orzekł karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania przyjmując pozytywną prognozę wobec oskarżonego, iż w przyszłości nie dopuści się już podobnych przestępstw. Także i kara grzywny orzeczona za przestępstwo oszustwa nie nosi cech rażącej surowości, nie ma zatem podstaw do jej zmiany.

Mając na względzie podniesione wyżej okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie i orzekając na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Z uwagi na obciążenia finansowe wynikające z zaskarżonego wyroku oraz mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego, Sąd Okręgowy na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa, natomiast zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych U. i A. G. kwoty po 420 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.